

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Rókás Sándor

Cím:

NAPROL NAPRA

Forrás:

Néporakadály

Hídbúcsúztató

Osztályozás

624.2

Idő

"1960"

Személy

Helyszám

(Oldal)

(Köt. v. füz.)

(Idő)

(Hely)

1960. máj. 24.

Nem nekrológ akar ez lenni, nem könnyet fakasztó búcsúztató, hanem megemlékezés egy hősi kor betonba és vasba öntött, de most már pusztulásra érett emlékeről. Igen, megemlékezés, most, hogy nemcsak a vasszerkezetét emelik le a pillérekről a partra a hatalmas daruk, hanem megkezdődött a betonpillérek robbantása is, s néhány hónap múlva már csak hült helye lesz az egykori hídnak. Mert a Kossuth-híd befejezte pályafutását, nem zörögnek már rajta Budára, vagy a túlsó oldalról Pestre autóbuszok, nem áradnak rajta gyalogosok. A Kossuth-híd, mint kiszolgált vén katona, megkapta az obsitot, amelyen azonban nem az állt, hogy elbocsátva, hanem az, hogy lebontani.

Nem volt szép, csak a csúf királykisasszony szerepét játszhatta, később felépült két udvarhölgye, a Lánchíd és a Margit-híd között. Nem volt szép, de kedves mindannyiunknak, akik figyelemmel kísértük születését, a hidat építő munkások hősi akarását, küzdelmüket az árral, az elemekkel, hogy elkészüljön, időre álljon az első állandó híd a vízbe hullt addigi büszkeségek helyett.

S elkészült. Szilárd kapcsolatot teremtett a folyó két partja, a város két része között. Emlékeznek rá, hogyan álltak sorba az emberek, hogy szilárd ívén az egyik partról a másikra jussanak? Emlékeznek, hogyan simogatták meg a göcsörtös hegesztéseket? Emlékeznek, milyen szeretettel mondták ki azt: a mi hidunk? Mert ez a híd szabadon alkotni akaró népünk munkájának első emlékműve volt.

Aztán jött a többi. Felépültek a vízbe robbantott hidak. Először az autóbusz hagyta ott az első hidat, majd elterelték róla a jármű-

forgalmat is. Csak a gyalogosok tébláboltak rajta, azok is mind kevesebben, hiszen ott voltak a szebb, díszesebb hidak és csábították a budapestieket.

Aztán elzárták a járókelők előtt is. A híd két feljáróját drótkerítés verte bilinesbe, s odakerült a tábla is: mindenféle forgalom tilos. A híd elfáradt. Nem is csoda. Hónapokig egyedül állta a fővárosiak rohamát. Nem voltak állandó társak, amelyek csábították volna a túlsó partra igyekvőket. A híd eltékozolta erejét, de amíg kellett, hősiezen állta a helyét.

Most, hetek óta, amióta bontják, nagy a nézőközönsége. Búcsút vesznek tőle a fővárosiak, s búcsúznak tőle az építők is. Mert a nézelődők sorában ott vannak azok is, akik 15 esztendővel ez előtt bagdulyáson és kenyéren élve, fáradságot és hideget feledve építették a hidat, a kapcsot Pest és Buda között.

Bontunk és építünk. Néhány száz méterrel lejjebb is bontanak. Az Erzsébet-híd felesleges részei tűnnek el, hogy helyet adjanak majd az új hídnak, hogy eltűnjön a Duna felől az utolsó háborús rom. A Kossuth-híd helyén nem lesz új. Csak az emléke marad meg, amely szívünkhöz nőtt, hiszen ő is fővárosunkhoz tartozott, ha nem is volt olyan szép, mint hídtestvérei. S ha az ember a Lánchídról a parlamentre néz, emlékezetében akkor is odarajzolódik majd a hiányzó híd képe, ha majd nem lesz már ott, ha majd nem rontja stílustalan-ságával a városképet. Mert azért csaknem másfél évtizedig a Kossuth-híd is a városképhez tartozott, ha nem is készültek róla — hiszen nem dicsekedhettünk szépségével — albumba való képeslapok.

Rókás Sándor